

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

KORENE
ZLA

KORENE ZLA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán
KORENE ZLA

slovar

Text © Dominik Dán 2017
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-2783-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci niekomu
sa môžu zdať akési povedomé...*

Suum cuique.

Každému, čo mu patrí.

(Cato Starší, Cicero)

Venované Zuzke Hanzlovičovej a Jankovi Giecímu.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., Zuzane Hanzlovičovej,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Jaromírovi
Chorváthovi, MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

MAREC 1994

Stará ľudová múdrosť hovorí: Keď do pekla, tak na zlatom koči. Zlatý koč sa zháňa ťažko, peklo sa prihlási samo.

Aby naivní ľudia verili, že štátna stávková spoločnosť to myslí s dôverou vážne a nikto z nich nekradne, vysielala losovanie lotérie v priamom prenose v televízii.

„Ernest! Je sobota!“ zakričala Gabika na plné hrdlo.

„No a...?“

„Pol siedmej!“

„Jáj! Ideme na to?“

„Sa pýtaš? Normálka, né?!“

„Už idem!“

Manželia Šipošovci bývali v obyčajnom trojizbovom panelákovom byte s výmerou sedemdesiattri metrov štvorcových, čo by sa hlasovo dalo obsiahnuť aj šepkaním, no Ernest bol na balkóne – kontroloval paradajkové planty v plastových hrantoch a Gabika sedela v obývačke na opačnom konci bytu. Museli na seba ziapať cez troje pootváraných dverí, inak to nešlo.

„Tu som. Už to ide?“

„Práve začínajú.“

Uvelebili sa vedľa seba na pohovke. Ernest si pritiahol konferenčný stolík. Tiket, príloha *Večerníka* s týždňovým televíznym programom, zastrúhaná ceruzka, soletky, arašidy, dva poháre lacného vína.

Pripravení.

Manželia Šipošovci sa chystali vychutnať si najdôležitejšie vysielanie týždňa – losovanie športky, štátom kontrolovanej, garantovanej, legálnej lotérie.

Nezdaňovanej. Na to sa tešili najviac.

„Počúvaj, stará...“

„Čo som ti ja za stará! Sa pozri na seba!“

„... Gabinka moja milovaná, vieš si predstaviť, že vyhráme milión a tento skurvený vydieračský štát nedostane ani korunu!? Vieš si predstaviť, že všetko bude iba naše? Tým hajzlom vo vláde, čo nám nechcú zvýšiť podporu, neostane ani halier! Bože! Chcel by som sa dožiť toho, ako im papuľa sklapne naprázdno a z nás sa stanú milionári!“

Takto snívajú každú sobotu podvečer. Potom, po losovaní, snívajú aj v nedeľu, aj v pondelok, aj v utorok... až do najbližšej soboty. Snívajú stále, ako väčšina rodín, čo potrebovala peniaze. Ako všetky rodiny – veď peniaze potrebuje každý.

Prešedivený páňko v perfektnom obleku s utiahnutou kravatou ich privítal pri losovaní čísel v dvanástom výhernom týždni, vyslovil otrepané formulky, že ide o štátnu lotériu, nad regulárnosťou losovania bdie notárka, všetky čísla v osudí už skontrolovala a môžu začať. Privítal dvoch hostí, tento týždeň si našli čas tenistka a cyklista. Každému položil jednu infantilnú otázku o pocitoch z posledného víťazstva a plánoch do budúcnosti – na odpoveď mali tridsať sekúnd – konečne im podal škatuľku s dvoma tlačidlami a dlhým káblom. Modrým tlačidlom roztočili bubon, premiešali čísla, červeným sa začalo losovanie.

Za socializmu sa loptičky s číslami vyťahovali z osudia ručne. Socializmus sa dávno skončil, aj ušaté loptičky v osudí skončili, nová éra priniesla loptičky v priesvitných plastových rúrkach, ktoré sa po stlačení prvého tlačidla vysypali do bubna, automaticky sa premiešali a po stlačení druhého tlačidla vypadávali loptičky s číslami do priesvitného válova, skôr plastového žlabu.

Tenistka vylosovala čísla v prvom ťahu, cyklista v druhom. Gabika rýchlo písala na horný okraj novín.

Príloha *Večerníka* s televíznym programom na celý týždeň mala prvý rad písmen písaný päť centimetrov od horného okraja novín. Krásny priestor, vyslovene predurčený na poznačenie výherných čísel. Aj na čmariganie, aj na písanie poznámok, aj na odkazy partnerovi. Gabika s Ernestom si na písanie športky nikdy nekúpili zvláštny zošit, ani na

to nepoužívali papier, vždy, už pätnásť rokov, ich písali na horný okraj novín – ako všetky normálne manželské dvojice v očakávaní.

Prešedivený páňko v perfektnom obleku zopakoval vylosované čísla, zagrataloval výhercom, poďakoval hosťom a s kamennou tvárou sa rozlúčil s tipujúcimi.

„No...?“ spýtal sa Ernest.

„Počkaj,“ nervózne mu odvrkla Gabika, zhrbená nad číslami.

Bežne podávali dva stĺpčeky, každý jeden. Keď z podpory niečo ostalo, rozšafne si podali tri, dnes mali plný tiket, lebo syn Ernest urobil so spolužiakom z učilišťa slušný kšeft – predal mu nemecké značkové autorádio za päťstovku. Auto nikdy nemali, autorádio tobôž nie – kde ho vzal, neskúmali, hlavne, že priniesol do rodiny nejakú korunu navyše. Konečne! Bravčové rebierko zjedli za dva dni, osem litrov vína a dve fľaše borovičky vypili za tri dni, no plný tiket vydržal celý týždeň, až do soboty.

Podobné šťastie sa na nich už raz usmialo, podali plný, všetky stĺpčeky, keď umrela teta Irma a dostali peniaze z dedičstva. Vtedy celý mesiac podávali plný tiket, no to bolo dosť dávno. Možno pred desiatimi rokmi.

Teraz znova taká príležitosť.

„No...?“

„Krista! Vydrž! Šak to študujem!“

Gabika bola nervózna, Ernest do nej stále rýpal. Prvé minúty po losovaní boli najnapínavejšie – až do skľučujúceho vytriezvenia.

„No...?“

„Vieš čo!? Seriem Ťa! Na! Skontroluj si to sám!“ vybuchla Gabika, nasrdene posunula tiket aj noviny pred Ernesta.

Urobila to rada, jednak jej také množstvo čísel robilo problémy, jednak zle videla a okuliare nemala. Boli drahé, aj vyšetrenie u lekára, aj rámy, aj sklá – všetko bolo drahé. Všetko začínalo byť drahé, socialistické úľavy sa pominuli a za bežný život v demokracii sa začalo tvrdo platiť. Žmúрила, škúľila, no nešlo to – čísel bolo akosi veľa, zlievali sa.

„Daj to sem, ty...“ nedopovedal Ernest, lebo sa nechcel hádať. Chňapol tiket, nervózne si ho priložil k dvom riadkom čísel na okraji novín a začal pracovať. Vlastne porov-

návať čísla, pracovať nie, to slovo nemal rád – averziu zdedil po otcovi.

Íšiel prstom od jedného stĺpčeka k druhému, riadok za riadkom, číslo za číslom.

„Prvý ničt...“ informoval manželku, aby si nerobila zbytočné nádeje.

Sústredil sa, používal pravý ukazovák a ľavý jazyk – ten najviac, vytŕčal mu z kútika ako nespomýslivý slimák z ulity.

„Ani tu nič,“ vyhodnotil ďalší stĺpček.

„Ako vždy! Sme my len somári, takto podaromnici míňame peniaze,“ vzdychla Gabika a sklamanie spláchla dúškom lacného vína.

„Tu máš dve čísla.“

„Na tý sa ti môžem vieš čo! Že dve! Daj aspoň tri, nech je štvrtá! Aj desať korún sa šikne.“

„Kušuj, šak robím, čo môžem, ale je toho veľa.“

„Dobre, už som ticho.“

„Tu máš tri.“

„Čo!“

„V štvrtom stĺpčeku máš prvé tri. Dva, osem, štrnásť.“

„Perfektné!“ splasla rukami. „Aspoň desina, aj to sa ráta!“

„Počkaj...“

„Čo?“

„No počkaj...“ Ernest zaváhal, stuhol, prestal šibrinkovať jazykom. Ostal mu visieť.

„Erny! Neštvi ma!“

Ernest ju neštval, nerobil nič, iba sedel, civel na noviny. Oči mu skákali raz na štvrtý stĺpček, raz na čísla na okraji novín napísané obyčajnou ceruzkou. Skákali hore-dolu, vytrvalo, až mu začala skákať celá hlava.

„Ty... Gabča... ty si tie čísla... odpísala... ako to bolo na obrazovke?“ koktal.

„Ti šibe? A odkiaľ by som si ich vycucala? Veď si sedel vedľa mňa. Ernest, čo ti je? Ernest! Zase srdiečko? Mám volať...?“

Ernest vstal. Tackavo zdolal vzdialenosť medzi gaučom a sekretárom, nalial si zvyšok borovičky a v hlbokom záklone ju hodil do seba.

„Vystrašil si ma! Aj mne...“

„Posledná. Prepáč.“

„Ernest! Čo ti je!? Zase srdce? Prečo sa opieraš o skriňu? Mám volať sanitku?“ Hlas jej preskakoval do plaču, lebo sa o manžela bála. Už nechcela zažiť stresy spred dvoch rokov, keď ho s penou okolo úst viezla sanitka do nemocnice.

„Ser na sanitku! Pozri si štvrtý stĺpček. Skontroluj ho poriadne, lebo ma drbne!“ Opieral sa o skriňu, mával jej druhou rukou, aby sa nezdržiavala a robila, čo jej káže.

„Mám tu tri prvé čísla, ako si hovoril, dva, osem, štrnásť... Bože! Aj tridsaťdva, aj... Ja sa asi poseriem!“

Gabika odtisla noviny aj tiket, odrazila sa od konferenčného stolíka, rozvalila sa na sedačke. Rukami zašibrinkovala, akoby ju pálili, pokúsila sa ich zalomiť na prsiach, ale zošmykli sa, nechala ich bezmocne visieť pri tele. Zaklonila hlavu, gúľala očami, ústa dokorán, nebola schopná vydať hláska.

„No...?“

„Aj... mám aj ostatné!“ vyhrkla. „Vodu!“

Ernest priskočil, podal je nedopitý pohár s vínom. Vyzunkla ho na ex, no nestačilo, schytila manželov a vyprázdnila aj ten.

„Vino!“ rozmyslela si objednávku a dožadovala sa ďalšieho prísunu tekutín.

Ernest o poznanie pevnejším krokom zamieril do šatníka. Za debničkou s náradím mal schovanú fľašu pre nepredvídané a nepredvídateľné situácie. Ak toto nebola jedna z nich, potom...

Chvatne nalial a uprene sledoval, ako manželke berie. Dolial jej, no tentoraz jej zastavil ruku. S pohárom tesne pred perami zúrivo zagánila.

„Ernest!“

„Počkaj! Musíme si byť istí. Vieš, koľkokrát sa už stalo, že niekto zle odpísal čísla?“

„Nie. Koľko?“

„No...“ na chvíľu ho vykoľajila, „ani ja nie, ale stáva sa. Kde je telefónny zoznam?“

„Tam, dal si ho pod sekretár,“ ukázala rukou.

Prikývol, už si spomenul. Sekretár bol starý, na štyroch nožičkách, pravá predná sa vylomila. Chcelo by to dve skrutky krížom cez spodnú dosku, ale Ernest mal práve v tom čase toľko roboty...

Z police zobral štyri knihy, nadvihol sekretár, nožičku vylomil úplne a podložil knihy.

„Daj ešte niečo, je to málo!“ kričal na manželku v bolestivom podrepe.

„Čo?“

„Čo chceš! Nejakú knihu,“ zaváhal, pohľad mu padol na telefónny zoznam. „Zoznam bude stačiť.“

Stačilo. Akoby ho vytlačili presne pod ich sekretár.

Skoro po roku si k sekretáru kľakol znova, nadvihol ho a vybral telefónny zoznam.

„Podaj nejakú knihu!“

„Akú?“

„To je jedno, nech je hrubá aspoň tri centimetre. Švihaj, čo si myslíš, dokedy to udržím?!“

„Viktor Hugo: Bedári. Môže byť?“ podávala mu knihu z police.

„Výstižné! Viktor je hovadský. Aj keď má debilné priezvisko, že Hugo. Viktor a Hugo. To akoby sa našinec volal Dezi-der Imino,“ šomral si popod nos a podkladal.

Na zadnej strane telefónneho zoznamu boli hrubým čiernym písmom vytlačené čísla na tiesňové volania. Aj informačné – presný čas, odchody vlakov, číslo na informácie o vyžrebovaných číslach – autor zoznamu už asi podobnú situáciu zažil a toto číslo považoval tiež za tiesňové.

„Haló, dobrý večer, prosím vás, aké boli dnes vyžrebo...“

„Pre dvanásť tipovací týždeň boli vyžrebované tieto čísla...“

Ernest pochopil, že magnetofónová páska s ním nebude debatovať ani nebude odpovedať na otázky. Stíchol, čakal, kedy prídu na rad čísla športky. Kým čakal, rozmýšľal, ako to môžu tak rýchlo nahráť a pustiť do éteru. Asi to nerobili prvý raz. Netušil, koľko času už ubehlo od losovania.

Monotónny ženský hlas začal konečne verklíkovať čísla športky. Nepísal si, iba ich kontroloval s číslami na hornom okraji novín. Položil slúchadlo, noviny hodil na konferenčný stolík pred manželku.

„No!?“ išlo ju rozhodiť od netrepezlivosti.

„Gabina... Gabča, my sme vyhrali prvú,“ povedal dramaticky.

„Ježišukriste! Erny, čo budeme robiť!?“

2

Inžinier Miroslav Korec stál s otvorenými ústami, od údivu sa nevládal pohnúť. Konečne pochopil, že urobil dobre. Pred pol druhu rokom váhal. Brat ho prehováral, no on váhal, nebol si istý, či jeho projekt má budúcnosť, veď reštaurácií pribúdalo ako húb po daždi. Teraz, keď videl tú nádheru na vlastné oči, zmenil názor. Už nepochyboval.

„Tak čo, brašulo, už mi veríš?“

Michal objal váhajúceho brata okolo pliec, privinul si ho, odstrčil, dva-trikrát ním pomyksľoval, aby sa prebudil, aby sa konečne rozhybal. Ale nie silno, iba jemne, bratsky. Zo žartu, z roztopaše.

Inžinier Korec stál s otvorenými ústami v hlavnej sále reštaurácie, nevedel sa vynadávať. Mramorová podlaha, pevný drevený barový pult, snehobiele obrusy, maľovka voňajúca novotou, reprodukcie drahých obrazov, záclonky... Nádhera!

Inžinier Miroslav Korec nemal svojho brata Michala rád. Mal ho rád, no... nemal ho rád. Boli dvojčičky, a každý úplne iný.

Príroda sa vie niekedy pohrať a zabaviť. Vyrobí dve, občas aj tri na nerozoznanie verné kópie, no niekedy sa jej nechce a genetiku iba odflákne. Miro a Michal boli dvojčičky, ale vôbec sa nepodobali, v tvári určite nie, možno postavou a motorikou, ale inak nie. Aj povahou boli odlišní.

Miro vyštudoval strojárinu, aj diplom dostal, aj titul. Inžiniera Miroslava Korca strčili do projekcie, iba kreslil a preratúval nosnosť súčiastok na žeriavy. Toto nechcel, takto si svoj život nepredstavoval.

„To máš preto, že strýko Bernard zdrhol!“ vysvetľoval mu Michal na rodinnej oslave. Nie na jednej, na každej. „Svine

komunistické to našej rodine nikdy nezabudnú. Stále sme pre nich rodina emigranta, a ešte k tomu akého!?”

„Michal, prestaň!“ zahriakla ho matka, no Michal bol na koni, už mal vypité.

„Mami, prečo prestaň? Čo je pravda, je pravda! Ako sa Miro dostal na gymnázium? Na druhýkrát, a to ste museli písať hore. Čistý jednotkár, chceli ho strčiť na učilište. A na výšku? Ani na druhýkrát, hoci zmaturoval na jednotky a prijímačky spravil bez straty bodu. Ale čo zavážilo? Korec! Meno Korec! Synovec toho emigranta... Už sme všetci zaškatulkovaní, už sme tam. A že robí v projekcii pri rysovej doske? Veď to je tiež výsledok nášho mena! Korec, k doske! Emigranti, k doske! A otec? Veď otec mohol byť...”

„Tak dosť!“ zreval otec a tým debatu skončil.

Otcovo *dosť* musel rešpektovať aj podnapitý Michal, hoci všetci vedeli, že má pravdu. Aj otec to vedel. Utriel si ústa, obrúsok šmaril na nedojedený tanier, vstal razantne, až spadla stolička, a odpochodoval do svojej pracovne. Všetci za stolom ho vyprevádzali sústrastnými pohľadmi.

„Toto si chcel?“

„Mami,“ škemral Michal tichým hláskom, „veď to všetci vedia! Prosím ťa, nehnevaj sa na mňa, ale taká je pravda.“

„Pravda...“ vzdychla si mamka.

„Otec bol špičkový tlmočník. Ovláda šesť rečí, využívala ho vláda, ministerstvá, chodil po celej Európe, prekladal vo všetkých hlavných mestách, na všetkých sympóziách a...“ Michalovi vyschlo v hrdle, musel sa napiť, „odkedy utiekol strýko Bernard, nesmie ani vycestovať, nieto tlmočiť. Teraz prekladá nejakého francúzskeho básnika, vydajú ho možno o tri roky, a dostane za to desaťtisíc, možno o dve tisícky viac. Takto si tu žijeme.“

Matka naprázdno prehltila.

„Ničomu nerozumieš, Michal. V živote nejde iba o peniaze, sú aj iné hodnoty, vzťahy. Otec by na brata nedal nikdy dopustiť. Bernard sa rozhodol odísť, rešpektovala to celá rodina. Musíš s tým začínať na každej oslave? Už prestaň! Teba zaujímajú iba peniaze...“

„Peniaze sú potrebné. My nemáme na nájom za tento mesiac,“ ozvalo sa nesmelo z druhého konca stola.

Michal sa nahol nad dlhočizný stôl a na opačný koniec vyslal úsmev a súhlasné prikývnutie. Bol rád, že v deba-
te o peniazoch našiel spojenca. Švagrinka mu bola vždy
sympatická.

Rodine Korcovej robil socialistický štát pre emigráciu
ich člena veľa zlého, no z vily pod Slavínom ich nedokáza-
li vystahovať. Možno pre zásluhy otca, možno pre nedô-
slednosť v administratíve, možno preto, lebo vo vedľajšej
vile už jedny detské jasle boli, v každom prípade ešte stá-
le sa mohli stretávať v rodinnej vile. Dlhý stôl v jedálni bol
iba jednou z mnohých výhod takéhoto bývania v porov-
naní s moderným sídliskovým panelákovým bytom s ku-
chynkou trikrát dva a pol metra.

Z druhého konca stola sa ozval tichý hlások podporujú-
ci Michalove názory: „Ale naozaj nemáme...“

„Anka, prosím ťa! My nežobreme!“ zahriakol manželku
inžinier Korec. „Prestaň!“

„Prečo?“ ohradila sa matka a od nevesty chcela počuť
vysvetlenie. Tušila, že niečo nie je v poriadku. Aby na ňu
videla, nahla sa bokom, lebo v strede stola stála obrovská
váza s gladiolami.

„Prosím vás, dnes nie! Otec má narodeniny...“

„Miro, buď ticho! Anka, hovor!“

„Mirovi neschválili nový návrh uchytenia nosného rame-
na, nedostal odmeny ani podiely, iba holý plat. Musela som
zaplatiť splátku za posteľ pre deti a máme nový vozík, už
bol objednaný. Čo nám ostalo, zhlkli susedia, Miro ich zase
vytopil a dali si vymalovať nielen kúpeľňu, ale aj chodbu.
Byt poistený nemáme, kde by sme na to vzali. Ostali sme
bez koruny.“

„Anka, prosím ťa...“

„Čo prosím ťa! Je to tak!“ naložila Anka manželovi pred
jeho matkou.

Matka odložila príbor druhý raz.

„Decká, dojedli ste?“ spýtala sa vnúčat.

„Uhm,“ odpovedali dvojčatá unisono.

„Odchod do izby, môžete sa hrať aj s veľkou skladačkou.“

„Jupí!“ a už ich nebolo.

„Teda takto,“ vzdychla matka.

Michal sa len uškŕňal – zase mal pravdu.

Matka odišla do vedľajšej izby. Keď sa vrátila, zastala z kraja stola pri neveste.

„Anička, tu máš,“ podala jej zväzok bankoviek. „Deti nemôžu ostať bez strechy nad hlavou. Zaplať, čo ste dlžní, a kúp im niečo na seba.“

„Mami, prosím ťa...“ protestoval inžinier Miro, ale zrušila ho razantným gestom.

„Anička, keby sa to opakovalo, príď, pre vás mám vždy niečo odložené.“

„Mami, a ja!“ ohradil sa Michal.

„Tebe neprijali žiadne úchyty na žeriav, lebo si žiadne nenakreslil. Nemáš rodinu, ženu, deti, povinnosti, zodpovednosť... Čertisko, vetroplach!“

„Ale som tvoj syn! A hovorím pravdu!“

„To prvé je oveľa dôležitejšie než to druhé, preto na...“ podala mu tiež niečo.

„Ďakujem, mami,“ rýchlo schoval guču bankoviek.

„A teraz dojedzme večeru,“ rozhodla matka.

Presne pre toto nemal inžinier Korec rád svojho brata Michala. Nelepili sa naňho problémy. Nemal problémy s vysokou školou, lebo sa na ňu nikdy nehlásil, nemal problémy s manželkou, lebo žiadnu nemal, ani s deckami, ani s prácou, žiadna zodpovednosť – svet gombička.

Keď sa v osemnástich rozhodol, že bude lodníkom, išiel do prístavu a prihlásil sa. Vysvetlili mu, že na loď musí mať papiere, tak aspoň chvíľu pomáhal v dielni, potom sa zamestnal na letisku. Za pilota ho nevzali, hoci veľmi chcel pilotovať, chvíľu pomáhal s kuframi. Potom chcel byť chovateľom koní. V koniarni za mestom kydal hnoj, trvalo mu šesť mesiacov, kým pochopil, že chovať kone je drina. V lete robil plavčíka na Zlatých, v jeseni ho prepustili – voda už bola studená. V zime skúsil odpratávať sneh, to už bol niekto – pracoval pre magistrát. Hral v barovej kapele na gitare, to vedel, aj Miro musel uznať, že bracho vedel hrať. Pokefoval manželku šéfovi kapely, ani sa nečudoval, že ho vykoplí. Presnejšie, čudoval sa, lebo ju spravili všetci z kapely, akurát pri ňom to prasklo.

Michal stále niečo vymýšľal. Miro mal ženu a dve deti na jeden pich, Michal nemal nič. Vlastne mal všetko. Slobodu. Tú mu brat závidel najviac. A nemal žiadnu zodpo-

vednosť. Preto mu neveril, keď za ním prišiel a povedal mu, že idú spolu podnikáť.

„Ty debil! Postrehol si aspoň, že bola revolúcia? Už nemušíš stáť pri doske, strýka Bernarda nám už nebudú vyčítať!“

Inžinier Miro pochybovačne krútil hlavou, zvykol si. Otec už zomrel, rodinné záležitosti vzala do rúk matka.

„Strýko Bernard poslal originály zmlúv, dokumenty o vlastníctve, budeme privatizovať, musia nám vrátiť, čo bolo naše.“

V strede mesta, v strede historickej časti Nášho Mesta, im v starom dome patrilo celé prízemie a dve poschodia. Komunisti nadstavili ešte dve, ako sa to bude riešiť po právnej stránke, netušili, ale ten spodok ich iritoval. Také priestory! Taká poloha!

Aj strýka Bernarda iritovali, dobre sa na ne pamätal. Pricestoval. Už mu nikto z rodiny nezazlieval, že ušiel do Kanady, ani väzenie mu nehrozilo. Zašiel do banky a uložil kapitál. Michal vyskakoval meter dvadsať.

„Teraz je tam predajňa autosúčiastok. Bývalý Drudop. Súdruhovia nevedeli do stredu mesta umiestniť nič iné, iba železo, kašľali na pamiatky, na históriu. Na súde nám nároky uznali, prevezmeme objekt, strýko Bernard dá prašule a uvidíte ten frmol!“ Michalovi bolo hneď jasné, ako bude rodinný podnik vyzeráť.

Tresol do stola a zase vylial polovicu pohára. Nikto mu nevyčítal, hoci to bolo červené víno. Matka dojedla, spôsobne uložila príbor na jednu stranu taniera. Zagánila na príseďaciach. Manžel jej chýbal, teraz by ho najviac potrebovala, no musela všetko zvládnuť sama. Dobre tušila, že rodiaci sa rodinný podnik bude ležať na jej pleciach.

„Strýko Bernard už peniaze uložil. Miroslav, odídeš z projekcie a staneš sa riaditeľom nášho podniku. Jediný máš vysokú školu, zvládneš to. Michal, ty rozbehneš rekonštrukciu, použiješ strýkove financie a vybuduješ reštauráciu s možnosťou, že časom sa rozšírime hore do nadstavby a budeme viesť hotel. Zatiaľ budeš hlavný prevádzkar, potom hotelier. Tak som rozhodla!“

Inžinier Korec stál s otvorenými ústami, od údivu sa nevládal pohnúť. Konečne pochopil, že urobil dobre. Pred